

KIS LAP

... EGYÜTT PIHENTEK... (Lásd a 363. lapon.)

A TÜNDÉR KASTÉLY.

— Elbeszélés, képekkel. —

(Folytatás)

E MÁR ez nem volt nyitva.

— Ez talán már kivezet a tornácra vagy udvarra, mondám. Bizonyos, hogy két kijárása van ennek a háznak s erről az oldalról bejár valaki.

— Hátha itt talál? szólt Palika megijedve.

— Hát aztán? Nekünk jogunk van ide jönni... ajtó nyílik felénk, kulcsunk is van... aztán nem csinálunk semmi rosztat.

— Igen ám, aggódék Miczike, de mit szól a nagyapa? Megigértük, hogy nem barátkozunk senkivel.

— Azt nem is tesszük, hiszen nincs itt senki. Ez a kép csak nem lehet veszedelmes.

— Nem gondolod, hogy mégis jön majd ide valaki?

— Nem hiszem... nagyapácska mondta, hogy itt nem lakik senki. Bizonyosan csak úgy néha-néha jön ide valaki leporozni a butorokat. Különben majd ha megint eljön a nagyapa, megkérdezzük tőle.

— Nagyon jó lesz! szólt Palika. De addig ne szóljunk senkinek, ez a mi titkunk marad.

— Természetesen! Itt pompásan el fogunk üldögelni, játszogatni, most már ez lesz a mi tündérkastélyunk.

Tízszor is bejártuk a három szobát és úgy találtuk, hogy a harmadikban lesz legjobb tanyát ütni. Kinéztünk az ablakon is, de nem láttunk semmit. Nagy fák álltak a ház közelében, köztük sűrű

vad bozót nőtt. A fal mellett ut nyoma látszott, de egészen benőve dudvával, jeleül annak, hogy már nagyon régen nem viseli gondját senki.

Már jóformán esteledni kezdett, mikor rá gondoltuk magunkat, hogy haza menjünk. Távozás előtt még egyszer megbámultuk azt a csodálatos, rejtélyes arcképet és alig tudtunk megválni tőle.

A kertünkbe vezető ajtón kilépve, óvatosan körülnéztünk, nem lát-e valaki, ámbar ez a veszedelem nem igen fenyegetett, mert a kertészünk nagyon ritkán tévedt erre. Gondosan becsuktuk az ajtót s a kulcsot megint az oszlopos kerti házikóba rejtettük avar levelek alá. Magunknál nem tarthattuk, mert az öreg dada mindjárt kifürkészte volna.

Igy is nagy erőfeszítésünkbe került, hogy el ne áruljuk magunkat. Mert amint haza értünk s meg gondoltuk, mit fedeztünk fel, csak még inkább töprenkedtünk, hogy ugyan miféle ház az és mit jelent az a kép. Hanem persze hiába töprenkedtünk.

Pedig még több meglepetés is várt reánk.

A nagyapa vagy két hétig nem látogatott ki hozzánk. Az öreg kulcsárné minden harmad-negyednap irt neki s minket is rászoritott, hogy írjunk egy pár sort; a nagyapa egyszer felelt is, de nagyon kurtán, csak arra intett, hogy jól viseljék magunkat.

Megvallom, nem igen bántuk, hogy így magunkra maradtunk, mert így nem zavart senki a tündérkastélyunk látogatásában. Ha egyszer megjön a nagyapa, akkor könnyen véget érhet a kedves mulat-

ság. Mert mihelyt me hogy aztán tovább is a ha megtilta erre, anny mulatóhely veztük más olyan boldog sem jutott meg is volt mindig csak kívánczunk neki kisérnem volt ser

Ott a t csak egyszer többször csak mes karossz játszottunk nagyon vigygyünk kárt; télynak nev eszünk, lega biz' ez vala a nagyapáé, nem szabad a házában sem tudhatt jártunk, kéts hogy járt ott pon kissé p már le volt t De hogy ki v lesni. A mi a mert mi gor Tehát a más valakinek be csukva volt.

ság. Mert arra el voltunk tökélve, hogy mihelyt megjön, azonnal elmondjuk neki, hogy aztán ő határozza el, járhatunk-e tovább is abba a titokzatos palotába. Jaj, ha megtiltaná! Gondolni sem szerettünk erre, annyira beléje bolondultunk titkos mulatóhelyünkbe. Egymásközt nem is neveztek másképp, csak a tündérkastélynak s olyan boldogak voltunk ott, hogy eszünkbe sem jutott másfelé menni. Az öreg dada meg is volt velünk nagyon elégedve, hogy mindig csak a kertbe megyünk, nem is kívánczunk ki a mezőre, faluba, a hová neki kísérnie kellett volna minket. Így nem volt semmi vesződése velünk.

Ott a tündérkastélyban pedig ugyan csak egyszerű volt a multságunk. Legtöbbször csak elhelyezkedtünk a kényelmes karosszékben és olvastunk; néha játszottunk holmi csöndes játékokat, de nagyon vigyáztunk, hogy semmiben se tegyünk kárt; mert ha játékból tündérkastélynak neveztek is, volt már annyi eszünk, legalább nekünk leányoknak, hogy biz' ez valami uraságnak a lakása. Talán a nagyapáé, — talán másé, de akárkié, nem szabad neki kárt okozni. Hogy kinek a házában mulatgatunk, azt semmiképp sem tudhattuk meg. Az alatt, hogy oda jártunk, kétszer-háromszor is észrevettük, hogy járt ott másvalaki is, mert egyik napon kissé poros volt az asztal, másnap már le volt törölve, a virágok megöntözve. De hogy ki volt ott, azt nem tudtuk meglesni. A mi ajtónkon nem járhatott senki, mert mi gondosan őriztük a kulcsunkat. Tehát a másik oldalra nyíló ajtón kellett valakinek bejárni; de ez az ajtó mindig csukva volt. És ámbár most csodálkozom

rajta, de akkor csöppet sem féltünk tőle hogy meglephet ott valaki; sőt kívántuk, hogy láthassunk már valakit.

Egyelőre nem láttunk mást, mint a falon függő nagy arczképet, a festett Mária Reginát. Ezzel nagyon jó barátságot kötöttünk és szerepet adtunk neki a játékunkban, mikor ismét el-eljátszottuk a tündérmesét; mert már a kép volt az elvarázsolt királykisasszony, ami nagyon illett rá, mert persze nem tudott mozdulni. És mulatságosabb is volt a játék, mert így négyen voltunk.

Egy reggel tudtukra adta az öreg kulesárné, hogy délután megérkezik a nagyapa, még pedig nem egyedül, hanem vendéget is hoz, mert meghagyta egy vendégszoba berendezését. Ennek nem nagyon örültünk, mert ismertük már a nagyapa vendégeit: épen olyan komoly öreg urak voltak mind, a milyen ő maga, és az ilyen vendég előtt még inkább ügyelnünk kellett magunkra.

De ezuttal kellemesen csalódtunk. A mint a kocsi berobogott, egy nyájas, szelid képű fiatal ember ugrott ki és segített a nagyapának a kiszállásnál. Mikor pedig már illendően üdvözöltük a nagyapát s kissé idegenül néztünk a vendégre, a nagyapa így szólt:

— Gyerekek, üdvözljétek Károly bácsit. Rokonotok.

A fiatal ember sorra ölelt minket.

— Hát bácsi legyek? No nem bánom... tulajdonképen afféle távoli unokatestvérek volnánk.

— Nem bánom, egyeztetek meg egymással, a hogy tetszik, szólt a nagyapa meglehetősen vidáman. Legyetek jó bará-

tok, csak aztán, kedves Károly öcsém, ne felejtse el, hogy dolgozni jöttünk ide, hát sok időt ne vesztess a gyermekekkel. Én most szobámba megyek és elrendezem az irásokat, aztán munkához látunk. Addig nem bánom, ha sétálsz kissé a hosszas kocszizás után.

— Ez bizony nagyon jó lesz, felelé Károly bácsi. A gyerekek majd elvezetnek a kertbe. Lássuk csak, ki melyik? A legnagyobbik Mária Regina... ez Gusztika... ez meg Palika... ide a kezeteiket és menjünk.

Nekünk eddig a nagyapán kívül ugyancsak kevés emberrel volt dolgunk, rokont meg nem is ösmertünk senkit. Annál nagyobb volt örömünk, mikor egyszerre egy ilyen nyájas fiatal bácsi termett köztünk. Alig voltunk fél óráig együtt, már mintha régi ismerősök lettünk volna. Elmondta nekünk, hogy ő eddig vidéken élt, de most a fővárosba költözött, még pedig éppen nagyapánk alatt van hivatalban, aminek nagyon örül, mert a nagyapától sokat tanulhat, ami majd hasznára lesz.

— Ugy-e a nagyapa igen szigorú? kérdeztük. Félsz tőle?

— Szigorúnak szigorú, de az rendjén van. Csak az fél a szigortól, a ki helytelen dolgot követ el. Remélem, ti sem féltek tőle?

Már erre bizony mi nem feleltünk rögtön, csak úgy ötöltünk-hatoltunk, hogy hát mi igyekszünk megtenni mindent, amit a nagyapa kíván, de nem tudhatjuk néha, nem cselekszünk-e kedve ellenére.

— No, nem hiszem én azt, hogy ti valami rosszat tudnátok elkövetni. Kivált

itt ebben a csöndes, nyugalmas falusi lakásban. Hiszen itt nincs is afféle rossz társaság, mely elronthatná a jó gyermekeket.

— Oh, nem is ösmerünk még itt senkit... jóformán kint sem voltunk a házból és a kertből.

— És mit csináltok egész nap?

— Délig tanulunk, délután kijövünk ide a kertbe és... és...

— No's? És?

Egymásra bámultunk.

— A többit nem mondhatjuk el, mondám én hirtelen.

— Nem mondhatjátok el? Már az hiba, akkor mégis valami helytelen dolgot műveltek.

— Oh dehogya... azaz nem tudjuk bizonyosan... meg is akarjuk mondani a nagyapának, ámbár félünk, hogy talán megharagszik.

— Mondjátok hát el először nekem. Én talán megmondhatom, jó-e vagy rossz, amit tesztek. És előre ígérem, hogy a nagyapának nem szólok, a míg ti nem beszéltek vele.

Megint összenéztünk. Mind a hárman olyanformát gondoltunk, hogy csakugyan jó lesz mindent elmondanni ennek a kedves Károly bácsinak, ő bizonyosan tudni fogja, hibáztunk-e azzal, hogy oda jártunk a tündérkastélyba. El is beszéltek tehát az egészet szépen, azaz hogy nem igen szépen, mert mind a hárman belefogtunk s ki elől, ki hátul kezdte, tündérajátékról, zárt ajtókról, kulcsokról, a Miczikéhez hasonlító s az ő nevét viselő képről és a többi. Károly bácsinak ugyan csak fáradságába kerülhetett, míg megér-

tette, de lassanként mégis csak értette és nem csinál komoly arcot, sőt mintha nagy örömiinkre azt láttuk, hogy éppen nagyon tetszenék neki a dolog.

...KÖZELRŐL MEGBÁMULTUK. (Lásd a 359. lapon.)

Jó ideig azonban elgondolkozva hallgatott. Aztán így szólt:

— Amit mondtatok, az nagyon érdekes... hanem kissé jobban meg kell fon-

tolnom. Én persze soha sem fogom nektek azt tanácsolni, kedveseim, hogy titkok legyen a jó nagyapa előtt; de ezzel most várjatok... ne mondjátok meg neki addig, míg én nem beszéltem veletek újra. Meg fogjátok látni, hogy jó tanácsot adtam.

Ezt szívesen elhittük és meg is ígértük, hogy addig nem szólunk semmit, míg ő nem tanácsolja.

A nagyapa és Károly bácsi három napig maradtak ott. Mi ugyan keveset láttuk őket, mert majd egész nap a szobában dolgoztak, még ebédnél is folyvást magyarázott a nagyapa Károly bácsinak holmi komoly hivatalos dolgokat, melyekből mi semmit sem értettünk. Károly bácsi csak ritkán jöhetett néhány perczre hozzánk, pedig ugyancsak vártuk. A tündéerkastélyunkba pedig nem mertünk menni, míg a nagyapa itt van, mert valami véletlen által még fölfedezhetné a titkot. Pedig most már csak azt fogjuk tenni, amit Károly bácsi tanácsol.

Nagyon kíváncsiak voltunk, mit fog tanácsolni; de két nap mult s még nem szólt semmit. A harmadik nap esős volt s a szobába szorultunk és unatkoztunk. Már esteledett, mikor láttuk, hogy Károly bácsi egymaga kísétál. Csak épen az imént állt el az eső s mi is kimentünk a ház elé és ott sétálgattunk. Már sötét volt, mikor az egyik ablakból a nagyapa türelmetlenül kiszólt:

— Gyerekek, nem láttátok Károly bácsit? Ugyan hol sétál oly sokáig? Bizony épen sétára való idő, mikor sár van mindenütt. Menjetek ti is be szobátokba! Engedelmeskedtünk, de alighogy a

szobába értünk, utánunk jött Károly bácsi is. Nagyon sietni látszott.

— Kedveseim, csak egy-két perczig maradhatok itt, azért hát figyeljetelek. Meggondoltam azt a ti dolgotokat a rejtélyes kastéllyal, utána is jártam... nincs semmi rossz abban, ha oda jártok. Ott nem érhet semmi baj s tudom, ti ott nem fogtok semmi kárt okozni. Hanem a nagyapának most még ne szóljatok semmit. Később majd megtudjátok ennek az okát. Most nem magyarázhatom meg. Ha majd újra eljövünk, akkor talán már szólhattok. Majd megmondom.

Többet nem magyarázhatott, mert épen e pillanatban hallatszott a nagyapa türelmetlen kiáltása:

— Károly! Hol vagy már?

Károly bácsi elsietett s aztán már csak a vacsoránál láttuk. El is bucsuztunk tőle, mert a nagyapával reggel korán utazott el.

Nagyon örültünk, hogy a kedves Károly bácsival megismerkedtünk, kivált mikor olyan kedvünkre való tanácsot adott, hogy csak járjunk bátran a mi kedves tündéerkastélyunkba. El is mentünk mindjárt délután. Mindössze három napig nem voltunk ott, de szinte örültünk, mikor a falon függő Mária Regina képet újra láthattuk.

— Ne haragudjál, kedves tündérekénk, hogy olyan rég nem láttogattunk meg; nem lehetett... nagyapa volt itt, meg Károly bácsi... tudod-e, ki a Károly bácsi? Bizonyosan szeretnéd, ha ismernéd és ő is szeretne téged, mert olyan szép vagy... a kis Mária Reginát, a Miczikét is szereti.

Igy csevegtünk játékból a képpel, aztán szokott módon töltöttük az időt, játszottunk s végre leültünk és olvastunk. Egyszerre mind a hárman meglepetve pillantottunk az ajtóra, mely az előttünk ismeretlen kijárási nyílás és mindig csukva volt. Halk zöreje hallatszott, mint mikor az ajtó egy kicsit nyikorog. . . és valóban, az az ajtó épen bezáródott, a kilincs mozgott, mi láttuk ezt mind a hárman.

Egy pillanatig egymásra néztünk, aztán mind a hárman fölugrottunk és az ajtóhoz rohanva, a kilincsbe kapaszkodtunk, hogy kinyissuk. De hasztalan. Az ajtó csukva volt.

— Pedig nyitogatta valaki, szólt Miczike. Hallottam, láttam.

— Én is! Valjon ki lehetett?

— Hátha valami rabló? szólt Palika.

— Oh te oktondi! Hát a rabló talán megijedt volna tőlünk? Aztán nem mondta-e Károly bácsi, hogy itt semmi bajunk nem történhetik?

— Talán az volt, a ki ide szokott járni és rendben tartja a szobákat. De miért nem jött be? Bizonyosan benézett és látott minket. Kérdezhette volna, kik vagyunk, mit keresünk itt. . .

Persze, hiába törtük a fejünket, ki nem találhattuk, ki volt ott, mit jelentett az ajtónyílás. De annál inkább kíváncsiak lettünk. Vártunk sokáig, hogy talán majd ismét nyílik az ajtó. De hiába vártuk, többé semmi nesze sem hallatszott s végre is haza kellett mennünk.

Másnap alig vártuk, hogy újra ott lehessünk a tündérkastélyban. Hátha mégis fölfedezünk valamit?

Nem is csalódtunk. Olyat találtunk, hogy szemünk-szánk elállt.

Belépve ajtónkon az első szobába, itt azt a változást találtuk, hogy a máskor bezárt ablakok ki voltak nyitva. Ezen még nem csodálkoztunk valami nagyon. De mikor rendes helyünkre, a harmadik szép szobába siettünk, hol a nagy kép függött, akkor szinte elállt a lélekzetünk ámulatunkban. Mert a szobában már volt valaki. És kicsoda?

— A kép kilépett a rámájából! sugta Palika.

Igen, hamarjában azt lehetett hinni. Egy magas termetű leány állt ott a szoba közepén, szakasztott olyan arcza, mint az a kép, csak hogy jóval fiatalabb. És azt is lehetett volna mondani, hogy az én Miczike testvérem áll ott, csak hogy valamivel idősebb alakban.

Már akár nevettek rajtunk, akár nem, de megtörtént, hát úgy mondom el, — mi bizony jó ideig szájtátva bámultunk rá. Még mi nagyobbacska leányok is valami igazi tündérhistóriát kezdünk hinni, hogy csakugyan az a kép szállt le a falról. Kivált mikor oly mozdulatlanul állt ott, nyájasan, de komolyan tekintve reánk. Épen mint a kép a falon.

Mikor láttuk, hogy nem mozdul, mi mentünk közelebb. Annyira tele volt a fejünk holmi mesebeli gondolatokkal, hogy most már azt vártuk, hogy a rejtélyes alak hirtelen szárnyakat fog kiereszteni és elröpül. De biz' azt nem tette, hanem nyugodtan állva maradt és engedte, hogy egészen közelről megbámuljuk. (Lásd a képet a 357. lapon.)

(Folytatása következik.)

PAPRIKA JANCSI TÖRTÉNETE.

— Beszélyke. —

(Képpel a ezimlapon.)

ig legényke volt Paprika Jancsi.
Még akkor se sirt, mikor furták,
faragták, ragasztották.

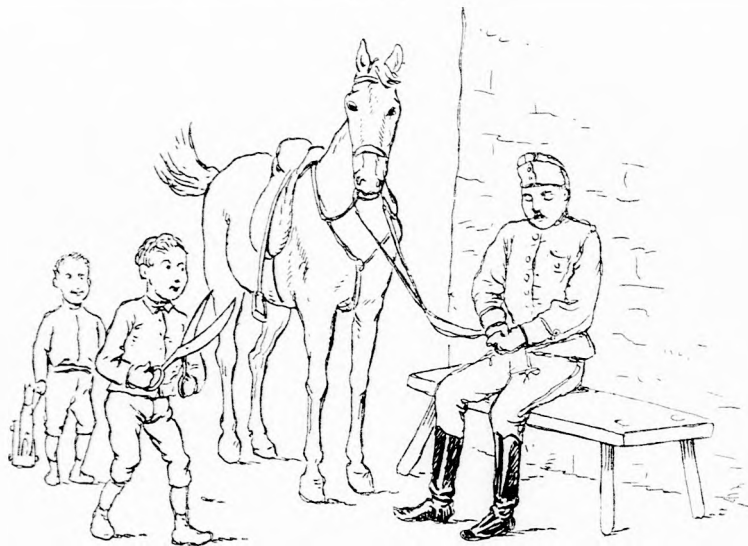
— Így van jól, így lesz belőlem
derék Paprika Jancsi!

Lett is, úgy hogy a munkásnak, aki
készítette, egész gyönyörűsége telt benne.
Mert ügyes legény volt Paprika Jancsi, a
két kezére két réztányér volt erősítve s
ha a hasát megnyomták, akkor a karjai

A KÉT PARIPA.

(Rontó Pali és Vad Laczi újabb csinytevése.)

(Vége.)

*Rontó Pali s Vad Laczi közelgnek —
Mi célja a két vásott gyermeknek?*

összecsapódtak és a két kis réztányér
csengett, mint valami török muzsika.

— Ezt már szeretem, gondolá Paprika Jancsi. Most már azt szeretném tudni, hol és kinek fogok majd muzsikálni? Mert az olyan lusta semmitemvő életet nem állhatom.

Nem is kellett sokáig ott hevernie. Egy napon elővették és egy sereg bábuval együtt becsomagolták egy nagy ládába. Nagyon szorosan feküdtek egymás hátán, semmikép sem tudtak megmozdulni sem. Ez pedig, akárki mit mondjon, egy csöppet sem kellemes állapot.

Nem is tetszett ez a bábuknak, kivált a Paprika Jancsi szomszédjának. Ez nagyon kényes uri bábu kisasszony volt, örökösen jajgatott és panaszkodott.

— Szeretném tudni, minek raktak ebbe a borzasztó ládába! sohajtá.

— Bizonyosan visznek valahová, biztatá Paprika Jancsi.

— Jaj csak már ott volnánk! Akárhol, csak itt ne!

— No, nem olyan rossz hely ez. Legálább meg nem fázunk és ha eső esik, meg nem ázunk.

— Persze, neked nem rossz, mert te csak afféle közönséges jószág vagy. De az én gyönyörű ruhám összegyűrődik és akkor rám se néz többé senki, végem van.

— Hja, az már baj, ha csak a ruhádban van az értéked és magadért meg nem becsülnek. Akkor ne büszkélkedjél.

*Mig Vad Laci jót nevet magába:
Nyisz! — a kantárt Rontó Pál elvágja.*

A kényes bábu megvetőleg hallgatott. Nagy sokára végre kinyílt a láda s a bábuk, Paprika Jancsik kiszabadultak. A mi Paprika Jancsink is szerette ezt és a kezeit, melyek eddig össze voltak préselve, kinyújtotta, aztán körülnézett.

— Most már legyetek vigan, bábu kisasszonyok, mondá. Nézzétek milyen

pompás helyen vagyunk! Itt fogunk ám csak sokat látni! Vásáron vagyunk.

Csakugyan vásár volt és a bábuk egy nagy sátor előtt voltak kirakva az asztalra. A gazdájok minduntalan elővette Paprika Jancsit és muzsikáltatta; a réztányérok csörgésére sok bábész ember álldogált meg és nevetett. Ez pedig tetszett

Paprika Jancsinak. De nem tetszett a kisasszony-bábunak.

— Oh, soha sem hittem, hogy ilyen silány helyre jussak. Az én helyem városi fényes boltban volna, hol uri vevők járnak. Itt csupa paraszt vásáros nép jár.

Alighogy ezt a panaszt elvégezte, már más baja támadt.

— Jaj! Mindjárt ide ér a nap! Ránk fog sütni!

— Annál jobb, legalább meg nem fázunk, biztatta Paprika Jancsi.

— Igen, de az én arczomról kiszívja a szép festéket és akkor csuf leszek. Oh jaj!

— Hm! Az persze baj, ha valaki

*Ez már bizony szörnyű dolog — ó, ó!..
Im elkoczog a megszabadult ló.*

csak akkor ér valamit, ha szép. No de ne busulj, felhők közt bujkál a nap s én azt hiszem, inkább egy kis esőt kapunk.

— Az kellene még csak! Hiszen ha megázom, akkor teljesen végem van.

Pedig csakugyan cseperegni kezdett. Egy kis nyári futó eső volt. A kényes bábuk sikoltoztak, de persze csak bábunyelven, ami nem hallatszik. Hanem a kereskedő

mégis tudta, mi a bajuk és vastag pokrócczal letakarta őket, ami már megint nagyon kellemetlen volt, mert majd megfultak. De Paprika Jancsi csak nevetett, mert ő nem került a pokrócz alá; őt kezébe vette a kereskedő és csörögtette, hogy oda csábítsa az embereket. Közben megázott ugyan egy kicsit, de ezzel nem sokat törődött.

— Majd kisüt a nap és megszáradok.

Ki is sütött csakhamar a nap és megint sok ember tolongott a bódé előtt. A bábuk is előkerültek a pokrócz alól. Most meg azon sopánkodtak, hogy nap süt reájok.

Épen ekkor egy uri asszonyság haladt el a sátor előtt kis leányával.

— Mamácska! Kedves mamácska, nézd itt van olyan Paprika Jancsi, a milyet rég kérek. Vedd meg nekem! Muzsikál!

A mama meg is vette. A kényes bábut majd megütötte mérgében a guta, mikor halotta, hogy a Paprika Jancsit vetették meg, nem őt.

— Hát illik az, hogy kis leány ne bábut vegyen! sóhajtá.

A kis leány elvitte Paprika Jancsit, kinek ezután nagyon jó dolga volt. Fényes uri házba jutott s a kis leány szobájában egész nagy társaság bábut talált, kikhez a kis leány így szólt:

— No hoztam nektek muzsikust! Most még vigabban leszünk, bált adunk, tánczolunk.

És nyomogatta Paprika Jancsit, ez meg csörgette vigan a réztányérait, ami nagyon tetszett a kis leánynak. Hordozta is mindenféle magával, együtt sétáltak,

együtt pihentek a nagy támlás széken. (Lásd a képet a ezimlapon.) úgy hogy a bábuk eleinte irigykedtek reá, hogy most már ő lett a kedvencz. De Paprika Jancsi olyan szorgalmasan muzsikált nekik, hogy megbékültek vele, még meg is szerették.

— Nem hiába szereti jobban kis ur-nőnk, szólt egy öreg bábu, mely már nagyon kopottas volt. Igaza van. Mi nem tudunk semmit s ha egy kicsit megkönnök,

nézni sem szeretnek ránk. A Paprika Jancsi pedig muzsikál, tud valamit, ezzel mulattat és kedvelté teszi magát. Még ha kopott lesz is, mindig akad valaki, a ki szeretni fogja.

Ebbe belenyugdottak mindnyájan és Paprika Jancsi ezután is vig legény maradt.

— Milyen jó, ha értünk valamihez! A ki hasz-

nos vagy kellemes tud lenni másoknak, azt tartósan megbecsülik, de hamar ráunnak arra, a ki csak a mutatós szépségével hivalkodik.

*Ló s a fiuk mind szaladnak szépen —
S ni, mi marad az alvó kezében?*

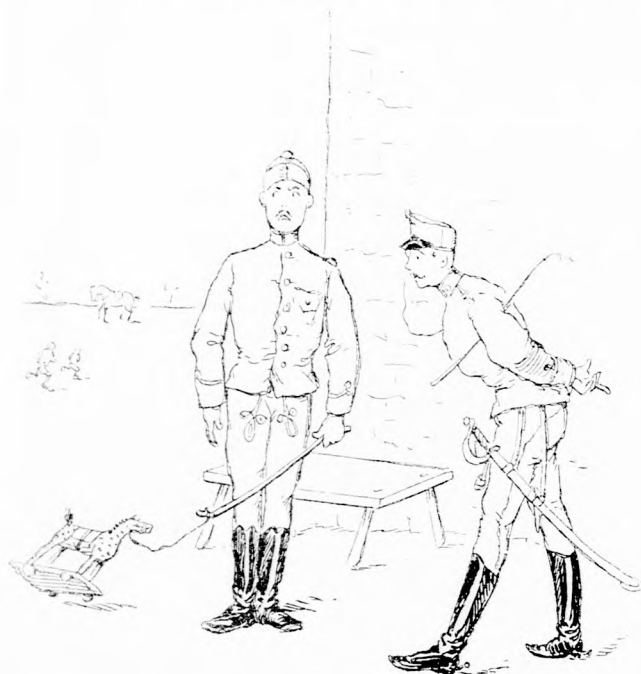
NAPOCSKA ÉS HOLDACSKA.

— Mese. —

OL volt, hol nem volt, régesrégén valamikor és valahol volt egyszer egy jó öreg molnármester. Zuhogó hegyi patak mellett állt a malma s ott éledgelt csöndesen a feleségével, örölgötte

a buzát, amit messze földről oda hoztak az emberek. Volt mindig örölni való bőven s az öreg molnár meg volt elégedve a sorsával.

Egy szép nyári hajnalon fölkelt, mint rendesen, hogy megkezdje a munkát. De hiába akart hozzá fogni, a malom kereke nem forgott. Pedig hallatszott, mint zuhog

»Hé, mi lett az én jó paripámbul?«

Szegény Miska fölriadt és bámult.

rá nagy erővel, a patak vize. Valami bajnak kellett történni.

Kiment az öreg molnár, hogy utána nézzen a dolognak. Hát a mint a malomkereket nézi, látja, hogy csakugyan közébe akadt valami. És a mint jobban megnézte, ugyancsak nagyot ámult, — mert az a valami egy jókora láda volt, még pe-

dig ragyogó aranyos pántokkal kiverve, mint valami kincses-szekrény. Persze hamar kikapta onnan, a kerék megint járt, a molnár pedig szaladt a ládával be a házba. Meglehetősen nehéz volt.

— Nézd csak, anyjuk, mit találtam.

— Uram bocsá! Ez valami kincses láda?

— Magam is azt hiszem. Talán bevisszük a bíróhoz.

De épen hogy ezt mondta, nyöszörgés hallatszott a ládából.

— Hallottad? Gyereksírás! Hamar föl kell nyitni ezt a ládát! szólt a molnárné.

Feszegetni akarták, de észrevették, hogy selyemzsinóron arany kulcs függ a zár mellett. Kinyitották a ládát. — hát két gyönyörűséges kis gyermeket találtak benne, egy fiucsokát és egy leánykát. És a fiucsokának a homlokán egy kis nap ragyogott, a leánykájén pedig egy kicsike félhold.

Az öreg molnár és a felesége sokáig csak bámultak, de utóvégre mégsem bámulhattak örökké, inkább örültek.

— Mindig kívántuk, hogy gyermekünk legyen és nem volt. Most van kettő is! Fölneveljük szépen, szólt a molnárné.

— De föl ám! Csak aztán elő ne kerüljön valaki, hogy elvigye őket. Mert valami titok van ebben a dologban. Ezek nem olyan közönséges gyerekek!

Egyelőre azonban csak olyan kis gyermekek voltak azok, mint mások. A

jó öregek nagy gonddal és szeretettel nevelték őket, s napról napra több örömmel telt bennök. A fiu Napocska nevet kapott, a leányka Holdacska lett, de hogy az emberek ne báméskodjanak rájuk: Napocska és Holdacska a hajjukkal eltakarták a csodás jegyet, mely a homlokukon

ragyogott. És nőttek szépen, évről évre szebben s a ki látta, az meg is bámulta őket. Hát még a ki tudta, milyen kedvesek, ügyesek és menyire szeretik a jó öregeket, kiket igazi szüleiknek tartottak. A szemérol leste el Napocska az öreg molnárnak, mit kíván; és mikor ugy vagy tizenöt éves lett, már ő végezte a dolgot a malomban. De az öreg molnárné is pihenhetett kedvére, mert Holdacska meg mindent elvégzett a ház körül.

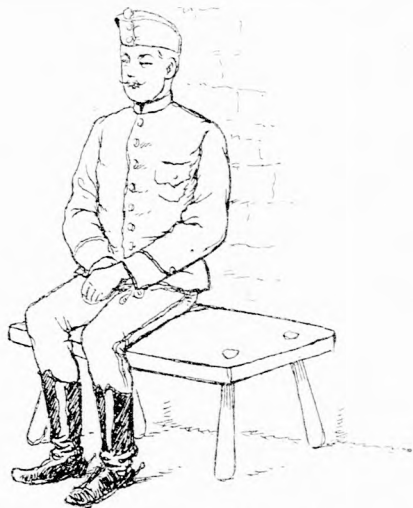
Igy éltek vidáman és boldogan, míg

nem egy napon hirtelen vége szakadt a boldogságuknak. Ők legalább azt hitték.

Az öreg molnár épen gyönyörködve nézte a testvéreket és így szólt a feleségéhez:

— Milyen boldogok vagyunk, hogy e kedves gyermekeket találtuk.

— Bizony nem is tudom, hogy élhet-

»Erre arra fékom szedte-vette!...

Hej, tudnám csak, hogy ki cselekedte?!«

nénk meg nélkülök. Szinte remegek, ha eszembe jut néha, hogy egyszer talán mégis előkerülnek igazi szüleik és elvisszik!

A mint erről beszélgettek, nem veték észre, hogy Napocska semmit sem gyanítva, közelebb jött és mindent meghallott. Mindjárt kérdezte is nagy hévvel:

— Hát ti nem vagytok a mi szüleink? Oh, hát hol vannak szüleink?

Az öregek megrettentek és ki akarták verni a fejéből ezt a gondolatot. De nem lehetett, a fiu nem tágitott. Az öreg molnár elmondta tehát, hogy találta őket.

— Láthatod, kedves fiam, hogy hiába kérdezősködöl szüleid után; azt meg nem mondhatja senki; ha csak nem a csodamadár, mely mindent tud.

— Hol van az a madár? Megkeresem!

— Hja fiam, már azt én nem tudom, hol van; azt sem tudom, van-e igazán. Csak úgy hallottam egyszer itt a malomban egy öreg anyókatól, a ki itt öröltetett, hogy van valahol erre egy csodamadár, aki mindent tud.

— Ha van, akkor megkeresem, még ha a világ végeig kell is mennem. Meg kell tudnom, hol van apám és anyám, ki vagyok én és az én testvérkém.

— Legyen eszed, kedves fiam! csitítá az öreg molnár. Gyöngé vagy te arra, hogy neki indulj a nagy világnak. Aztán bizonyosan hiába is mennél. Maradj itt nálunk! Hát nem szeretünk-e mi, akár a saját édes gyermekünket?

— De! Nem is fogom soha, de soha elfelejteni. Ám azért mégis mennem

kell. Ha él apám, anyám, bizonyosan busulnak miattunk. Megkeresem őket. Ne féljenek, visszatérek. Mához egy esztendőre itt leszek.

Az öregek látták, hogy minden marasztalás hiába. Holdacska is hiába kérte; de valami nagyon ő sem kérte, mert ő is úgy gondolta, hogy testvéreinek illik elmenni és megkeresni szüleiket.

Az öreg molnár előkereste a ládájából, ami pénzeszkéje volt és Napocska a tarisznyája fenekére tette. A molnárné pedig és Holdacska sütöttek jó pogácsát utravalónak és tele rakták a tarisznyát. Azután nagy busan elbucsuztak. Az öreg molnár sok jó tanácsot adott a fiunak, a molnárné csak sirdogált, Holdacska pedig így szólt:

— Édes jó testvérem, aztán meg ne felejtkezzél rólam!

— Mindig rád fogok gondolni és mához egy esztendőre visszatérek, vagy előbb is, ha megtaláltam, amit keresek.

Ezzel világá ment.

A malomban ezután már nem volt többé olyan vidám élet. Reggeltől estig és egész éjszaka is mindnyájan a távozottra gondoltak és számlálták a napokat, hogy mikor kell majd visszatérnie.

Elmult egy hónap, aztán kettő, három és sorjában az esztendő minden hónapja, de Napocska nem jött vissza, hirt sem küldött magáról. És már rég elmult a kikötött esztendő. Napocska csak nem tért vissza. Most már nagy volt a busulás; az öregek is, Holdacska is ki nem fogytak a sirásból. Mert ha Napocska nem váltotta be a szavát, az csak onnan lehet, hogy valami baja történt.

— Azt pedig nekem tudnom kell, azon nekem segítenem kell! mondá végre Holdacska elszántan. Megyek és megkeresem.

A jó öregek majd holtra ijedtek.

— Hova gondolsz kedves leányom! szólt a molnár. Nem ilyen gyerekleány-nak való az nekiindulni a nagy világnak. Gyöngye vagy te arra!

— Ha gyöngye vagyok is, mégis megteszem. Mindenütt vannak jó emberek, majd megsegítenek.

Látták az öregek, hogy hasztalan minden szóbeszéd; ha nem eresztik, bizony még megszökik. Hát inkább beleegyeztek, hogy menjen. Fölkészítették az utra, odaadták neki kevés pénzecskéjüket, egy kis batyuba jó pogácsát, aztán Isten nevében utnak eresztették, ha már semmikép sincs maradása. Sirtak utána sokat, mert szegény öregek most már megint elhagyottan maradtak s nem is hitték, hogy szép két kedvenczöket valaha meglássák.

(Vége következik.)

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXI. köt. 21-dik számában közölt rejtett szó megfejtése;

Lukács.

Helyesen fejtették meg: Donáth Dezső, Weisz Béla és Kornél, Sarbó Elza, Herz Irma és Andor, Jármay Elemér, Geduly Vilma, Karakásevics Josefina, Spitzer Gyuri, Cserepes Antónia és Gyula, Moesz Milka és Hermin, Margótsy Gizella és László, Galamb Böske, Szapáry Emi, Székely Sarolta, Krumm Ernő (hiányosan mert *Lukács* szót nem ismerünk. F. b.), Schmidt Ilona, Nagy perkátai zárdai növendékek, Váczy Margitka, Grötschel Emma, Jantsovits Loránd és Emil, Grósz Elemér, Keczer Stefánia (írásod nagyon gondatlan. F. b.), Leidenfrost Gyula, Violet Malvin, Bay István és György, Csérgő Bandi, Rothfeld Anna és Ottó, Müller Gyula, Ehrenfeld

Ottó, Teszáry Ilka, Berczeli, Harry, Kőváry Irén, Kirchlechner Gizella, Szalatsy Erzsike, Gebhardt Ernő, Oesterreicher Róbert, Szerényi Kornélia, Vásárhelyi Aranka és Jolán, Weldin Gizi, Vilmos és Jani.

*

A »KIS LAP« XXXI. köt. 20-dik számában közölt találós kérdések megfejtése:

Bokréta, ökör, templom.

Helyesen fejtették meg: Ráth Ilonka, Unger Ferencz és Lajos, Sonnenschein Fanni (részben), Oravecz Ida, Juliska és Sándor (részben), Herz Irma és Andor, Szende Anna, Weisz Béla és Kornél, Karakásevics Josefina, Zucker Róbert (részben), Ferenczi Károly és Lajos (részben), Krumm Ernő, Legény Irén, Szily Erzsike (részben), Violet Malvine, Szapáry Emi, Mansfeld Ottó (részben), Naschitz Gizella, Détsy Mariska, Kabós Miczi és Vilma, (részben). A kézírás idegen. Jövőre az illet nem fogom figyelembe vehetni, mert sajátkezű irást kívánok. F. b.) Sarbó Elza, Donáth Dezső (részben), Kamermayer Györgyike, Tarnai Béla (részben), Löbl Simon (részben), Mandel Erzsike (részben), Kohn Gizella és Gábor (részben), Dózsa Aranka és Ödön (részben), Berger Jenő (részben), Keczer Stefánia (részben), Fleischmann Irén (részben). Dezsán Péter, Szerényi Kornélia, Csik Irén, Oesterreicher Robert, Gebhardt Ernő, Szalatsy Erzsike, Kirchlechner Gizella, Kőváry Irén, Müller Gyula.

*

A »Kis Lap« XXXI. köt. 18-dik számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Dezsán Péter, Szabadhegyi Ilona és Jenő, Violet Malvin, Weldin Gizi, Vilmos és Jani.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Mansfeld Ottó. Hét éves fiúskától nem is telhetik még annyi, hogy minden rejtvényt megfejtsen. Nincs ezen mért röstelkedni; annál nagyobb dicséretedre szolgál írásod, mely zsenge korodhoz képest igen csinosnak mondható.

BÜNTETÉS.

P. T. (Teri-é vagy Feri ?) R. J., D. B.
E három levél, kusza írása, gondatlan külseje miatt nem jó tekintetbe.

F. b.

Karácsonyi és ujévi ajándéknak

alkalmas a következő ifjúsági iratok sorozata.

Az ATHENAEUM könyvkiadóhivatalában (Budapesten, Ferencziek-tere 3. sz.) s minden könyvkereskedésben, Bécsben Szelinszki Györgynél (Stefansplatz 6.) kaphatók:

- Barthélemy.** Az ifjú Anacharsis utazása Görögországban, a Krisztus előtti negyedik század közepén. Barthélemy után az érettebb magyar ifjúság számára szerkeszté Hanthó Lajos. Színes kemény kötésben s több fémetszeti képpel 1 frt 80 kr.
- Hoffmann Ferencz.** A tarka könyv. Százötven erkölcsi elbeszélés. Kis gyermekek számára. A negyedik német kiadás után magyarítá egy gyermek-barát. Harmadik javított kiadás. *Nyolcz színes képpel. Kemény táblába kötve* 1 frt 80 kr.
- Hoffmann Ferencz** közkedvességű ifjúsági irataiból a következők jelentek meg: 1. A tengeren túl. 2. Vidor Ferkó. 3. A milliomos. 4. Bünhődés. 5. A becsület utja. 6. A milyen az ur, olyan a szolgálja. 7. A szokás hatalma. 8. Tiszteled atyádat és anyádat. 9. A becsületszó. 10. A helgolandi fiu. 11. A hű szív. 12. A jó tett is meghozza kamatjait. 13. A két hű barát. 14. A magas északon. 15. A megtért. 16. A munka jutalma. 17. A szenvedések iskolája. 18. A testvérek. 19. Anyai szeretet. 20. Az életbiztosítás. 21. Az igazság napfényre jő. 22. Az Inka kinese. 23. Egy fedél alatt. 24. Egy lap a Szentírásból. 25. Hűség és álnokság. 26. Ki mint vet, úgy arat. 27. Királyfi. 28. Loango. 29. Mylord Cat. 30. Próbák. 31. Szegény és gazdag. Ára egy-egy kemény táblába kötött s *négy csinos képpel* ellátott kötetkének 50 kr.
- Ifjúsági emléklapok.** Gyűjtötte *Füssy Tamás*. Színes táblába kötve 1 frt.
- Kingsley Károly.** A hősök. Görög tündérmesék gyermekek számára. Angolból fordította Pulszky Ágost. Egy könyvmatu czimképpel. Diszkötésben (vörös angol-vászonban, aranyszegéllyel) 2 frt 50 kr.
- Marryat kapitány.** Rüstig Zsigmond, a brémai kormányos. **Uj Robinson,** a magyar ifjúság számára. Forditá dr. Dulácska Géza. 94 képpel. 3-ik kiad. Kemény táblába kötve 2 frt.
- Martin M.** A természet három országa. Különös tekintettel Magyarországra. A magyar ifjúság számára átdolgozta dr. Dulácska Géza. 32. táblán 262 színes ábrával s fémetszetekkel. Színes kemény táblába kötve 4 frt.
- A „KIS LAP” különböző évfolyamainak számos szép képpel diszitett kötetei csinos kemény kötésben egyenkint 3 frt.
- Ney F.** Gyermekek könyve. Képekkel. Második bővített kiadás. Kemény diszkötésben. 30 színezett képpel s egy kőrajzzal 1 frt 70 kr.
- Remellay Gusztáv.** Fény és Boru. Történeti elbeszélések. A mindkét nembeli érettebb ifjúság részére. Két könyvmatu képpel. Színes kemény táblába kötve. 1 frt 80 kr.
- Szent László király,** történeti elbeszélés az ifjúság számára. Két képpel. Színes kemény táblába kötve. 1 frt 80 kr.
- Schmid Kristóf Ifjúsági iratai díszes kemény kötésben:** Klára. — Walther Florentin. — A rózsató. 70 kr. — A sajtóhiba. — Thimóth és Philemon. — A drágakövek. — A csodaorvos. 70. kr. — Thalheim Etelka. — A karthausi kolostor. — A megrongált festmény. 70 kr. — A virágkedvelők. — Reinhold Tódor. — Valdomír. 70 kr. — A báránka. — A galambocska. — Az elveszett gyermek. 70 kr. — Paulina. — A kalász-szedő leány. — A légy. 70 kr. — A jó Fridolin és a gonosz Ditrik. 70 kr. — Eustachius. — Márton, az öreg hegyi lakos. 70 kr. — Tanulságos beszédek. 70 kr. — A jó Örsze. — A komlóvirág. — A legjobb örökség. 70 kr.
- Svanton-Belloc Luiza.** Pierre és Pierette, a kis kéményseprők, vagy a csavargó élet veszélyei. A francia Akadémia által koszoruzott pályamű. Az ötödik kiadás után fordította Sárkány J. F. Egy színezett képpel Kemény táblába kötve 50 kr.
- Taylor A.** A gyermekek és a madarak. Tanulságosan mulattató olvasmány 8—13 éves gyermekek számára. 17 angol fémetszvényvel 1 frt.
- Történeti A, B, C.** A magyar történet jelesebb királyai, vezérei s államférfiainak színezett alakjaival A. B. C. rendben. Kis honfiak és kis honleányok számára. Irta a Jókendvű bácsi. A képeket rajzolta Szemlér Mihály tanár. Színes kemény táblába kötve 60 kr.
- Virágszokor,** emlékül jó gyermekeknek és ifjaknak. Gyűjtötte *Füssy Tamás*. Színes táblába kötve 1 frt.